

EL TEMPS

Déu no està tranquil

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.

PRESIDENT: Rafael Mansanet.

EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Lola Carrasco.

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (Cap de redacció), Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras. CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.

RÚBRICUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, J.J. Pérez Benlloch, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, J.L. Guamer, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, J.V. Marquès, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Modest Prats, Pilar Rahola, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, Lourdes Toledo, Daniel Hermosilla.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Añón, Selectrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Hi ha hagut dues coses, durant més d'una dècada sencera, que els militants del Partit Socialista Obrero Español no podien posar en dubte, ni en públic ni en privat: l'omnipotència d'Alfonso Guerra dins del partit i a tots els nivells de l'organització, i la intangibilitat de Felipe González. El poder, indiscutit i indiscutible, del vice-president i vice-secretari general era un qüestió empírica, una realitat que s'imposava implacablement, que mantenia la fidelitat i la disciplina sobre la base d'un cèlebre principi perfectament explícit: "el que se mueva no sale en la foto". Els que s'han mogut, en efecte, han estat sistemàticament descavalcats, marginats o simplement suprimits de la circulació política. Implacablement. El poder de Felipe González, d'altra banda, pertanyia al camp del dogma, de la teologia i dels principis sagrats: al camp de les coses immutables, del carisma, de la gràcia suprema de l'elegit, de l'únic, del que està per damunt de tot dubte possible, de la divinitat.

Sense Alfonso Guerra –i els seus homes, i el seu *aparato* central amb tots els *aparatos* dependents i controlats–, el PSOE corria el risc d'esdevenir un cos desarticulat, un camp de lluita entre barons i famílies, entre forces i interessos de procedència i d'ideologia sovint divergent i alguna vegada incompatible. Sense Felipe González, el PSOE era, simplement, impensable. Almenys el PSOE tal com l'hem conegut durant deu anys: triomfant, compacte, absorbent de tota discrepància interna i neutralitzador de tota discrepància externa, convertit en la representació i en l'encarnació mateixa del poder de l'estat i pràcticament de tots els àmbits i espais del poder. La combinació era perfecta, i el projecte era de fer-la durar encara uns altres deu anys, o uns altres vint, si era possible.

Però no ha estat possible. I de sobte, en molt poc de temps, sembla que tothom ha descobert que també el PSOE era un partit mortal, és a dir un partit com els altres. Sotmès, per tant, als mateixos perills i misèries que altres partits han hagut de patir mentre els socialistes s'enlairaven i volaven per damunt del bé i del mal. Ara resulta

–amb gran incredulitat d'alguns de dins, i amb complaença malèvola de molts de fora– que en aquest partit únic, poderós, diferent, poden passar també les coses que els passen als altres: escàndols, crisis, disputes, enfrontaments, dubtes i violències polítiques i humanes.

Sempre havien passat coses com aquestes, també dins del PSOE, però sempre en un to menor, en nivells inferiors que no tocaven els dos puntals intocables. I sempre havien estat resoltes per dalt i des de dalt. Ara és diferent. Ara l'amenaça, la crisi, el perill i la misèria, és a dalt del tot, i no hi ha instància superior per resoldre-ho.

La història és ben coneguda: esgotament del *pacte del Betis* entre bascos i andalusos, divergència creixent entre les dues ànimes –la socialista i la liberal– d'un mateix partit, crisi personal de la figura de Guerra com a vice-president, por dels nombrosos dependents del seu *aparato*, nou govern amb consolidació de Solchaga i ascens de Narcís Serra, etc. El tema del pla d'habitatsges del PSOE amb vista a les eleccions municipals no ha estat, segurament, altra cosa que un fet circumstancial –imprevist– que ha fet saltar la tapadora d'una olla amb un excés de pressió. I la publicitat de la ja cèlebre conversa telefònica de Txiki Benegas no és altra cosa que l'esclat incontrolat de tota aquesta pressió acumulada. Independentment, no cal dir-ho, de la discutible moralitat i legalitat de la seua difusió, i de la possibilitat de maniobres de fons que l'hagen poguda impulsar.

Per a Benegas, com per a un extens sector de la burocràcia i dels notables del partit, Déu ja no és intocable: "Se equivoca mucho. Porque estaba el grupo parlamentario que trinaba, hoy teníamos cincuenta coordinadores de campana que estaban que trinaban. No sé a dónde quiere ir". I més encara: "Aquí el problema es el *one*". I més "Ahora, a ver que hace este tío". El "one", "este tío", "Dios", efectivament, no està tranquil. I haurà de fer alguna cosa, perquè aquestes paraules no s'havien sentit mai, i ja no serà res com abans. Ara el PSOE, simplement, és un partit com els altres: tan humà com els altres. I això, potser, no és tan mala notícia.

